

Басня

Змийчето и селянинътъ

Доброто се лесно забравя, а лошото се помни до вѣка.

(Народна пословица).

Единъ селянинъ нѣмалъ дѣца и много жалилъ. Веднажъ отишелъ съ жена си на врачка, да имъ гледа. Врачката имъ гледала и имъ казала, че нѣмали дѣца затова, защото имъ било направено магия. За да се развали магията, врачката поръчала на селянина :

„Въ сжбота, прѣди слънце ще излѣзешъ на полето и каквато животинка намѣришъ, нея трѣбва да усиновишъ, да я вземешъ за хранение и магиитъ веднага ще се развалятъ.

Селянинътъ и жената се върнали у дома си и направили каквото имъ заръчала врачката.

Като дошла сжбота, селянинътъ излѣзаль на полето и най-напрѣдъ видѣлъ едно много мѣничко *змийче*.

„Змийче дѣте става ли?“ — си помислилъ той, но-скоро се сѣтилъ за думитъ на врачката и бърже се спусналь да улови змийчето, което почнало да бѣга. Най-послѣ, селянинътъ уловилъ змийчето, увилъ го въ кърпа и го занесълъ у дома си. Той го усиновилъ споредъ обичая и го хранилъ все съ млѣко.